

svět katolickýma očima MONITOR

publicistický čtrnáctideník

ročník XXI., číslo 11

2. 6. 2024 / neprodejné

Z OBSAHU	Čtyři katoličtí vědci, které možná neznáte	07
	Legislativní blamáž roku	10
	Mají lidské bytosti nekonečnou důstojnost?	13

Nejsvětější Srdce Ježíšovo v pařížské bazilice Sacré-Cœur. Foto: Lawrence OP / flickr

Osobně od srdce k Srdci

Svatí jsou Boží odpovědí na problémy dané doby a ještě zřetelnější je to v případě těch, díky nimž byla znovu objevena nějaká pravda víry, zapadlý aspekt spirituality, duchovní praxe nebo mystiky. Není náhodou, že klíčové impulsy k ustanovení slavnosti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova se odehrály ve Francii 17. století, která byla poznačena ničivým vlivem jansenismu. Jednalo se o teologický směr ovlivněný kalvinismem, který spojoval nebývalou přísnost až rigiditu, náročnost a apel na duchovní či morální výkony s chápáním lidské přirozenosti jako zcela zkažené. Člověk se musí snažit, ale neví, zda ho Bůh předurčil ke spáse nebo zavržení. Pokud by se jednalo o druhý případ, pak mu nic nepomohou modlitby, svátosti, ctnosti ani láska k Hospodinu a druhým lidem.

Ze života sv. Františka Saleského dobře víme, jak devastující vliv měla tato na-

uka na duchovní život mnoha věřících. Jako student filosofie v Paříži chodil z píle i na přednášky na teologické fakultě, a právě kvůli nim došel k přesvědčení, že je zavržen, odloučen od Boha a nehoden Jeho lásky. To, co ho z této temnoty vysvobodilo, byl alegorický výklad Písně písní jakožto příběhu lásky mezi duší a jejím Miláčkem, božským Ženichem.

Následoval mystický zážitek v kapli Černé Madony v kostele Saint-Étienne-des-Grès. Odborníci na jeho duchovní odkaz hovoří v této souvislosti o tom, že daná zkušenost s Boží láskou dozrála u pozdějšího ženevského biskupa ve spiritualitu srdce, ve zvláštní důraz na niterný osobní vztah od srdce k Srdci. Podobně i sv. Markétě Marii Alacoque a sv. Janu Eudesovi Pán Ježíš zjevuje své Srdce probodené z lásky a vybízí, aby se otevřeli Jeho dobrotě.

Do té doby, než jsem se stal knězem

a začal zpovídat, jsem netušil, že je i dnes tolik lidí, kteří mají pocit, že je Bůh nemiluje, že si nezaslouží Jeho lásku, případně si ji musí nějak „zasloužit“, že jsou od Něj vzdálení, špinaví, prokletí, bezcenní. Právě těmto novodobým zajatcům jansenismu, rigorismu, skrupulí nebo různých životních zranění, komplexů a depresí platí výzva spojená se slavností Nejsvětějšího Srdce Páně: podívej na toto Srdce probodené z lásky. Tak moc pro Něj znamenáš, že pro tebe doslova puklo, nechalo se probodnout. Ukryj se v něm, spočini v Jeho dobrotě a odmítni našepťávání ďábla, který tě od ní chce odvést. Srdce Ježíšovo, plné dobroty a lásky, smiluj se nad námi!

*P. ThLic. Petr Havlík, Ph.D.
duchovní správce farnosti sv. Václava na
Proseku, farnosti Krista Krále ve Vysočanech
a farnosti sv. Vojtěcha v Libni*

Carlo Acutis bude svatořečen

Papež František při audienci s kardinálem Semerarem, prefektem Dikasteria pro blahorečení a svatořečení, schválil dekry, které povedou ke kanonizaci mladíka pohřbeného v Assisi, bl. Carla Acutise.

Carlo Acutis se narodil v roce 1991. Od útlého věku projevoval velké nadání pro práci s počítačem, které využíval ve své službě druhým a při šíření křesťanského vzdělávacího obsahu. V posledních měsících svého života zdokumentoval a zkatalogizoval eucharistické zázraky na webových stránkách. V září 2006 se u něj objevily první příznaky leukémie a 12. října stejného roku zemřel ve věku 15 let. Papež František ho v roce 2020 blahorečil v Assisi, kde je nyní na své výslovné přání také pohřben.

Právě zde začíná neobyčejný příběh zázraku, který vede k jeho kanonizaci. Mezi mnoha poutníky u hrobu bl. Carla byla v pátek 8. července 2022 také Liliana z Kostariky. Poklekla, pomodlila se a zanechala tam dopis, který obsahoval její pocity, jako matky. O šest dní dříve, 2. července, její dcera Valeria v noci spadla z kola na cestě domů v centru Florencie, kde od roku 2018 studovala. Utrpěla vážný úraz hlavy, podstoupila kraniotomii, při které jí byla odstraněna týlní kost a naděje na přežití byla téměř nulová.

Již 8. července přišly z nemocnice dobré zprávy. Valeria začala spontánně dýchat, další den se začala opět pohybovat a částečně mluvit. Jedná se o další z případů, kdy lékařské zprávy ustupují do pozadí. 18. července CT vyšetření ukázalo, že krvácení zmizelo. 11. srpna byla dívka převezena na rehabilitační terapii, ale už po týdnu bylo jasné, že k úplnému uzdravení chybí jen krůček. 2. září stála matka, ale tentokrát i s uzdravenou dcerou, opět v Assisi u Carlova hrobu, aby mu společně poděkovaly.

Další vyhlášené dekry se týkají:

- zázraku připisovaném přímlově blahoslaveného Giuseppa Allamana, kněze a zakladatele Institutu misí Consolata; který se narodil 21. ledna 1851 v Castelnovo Don Bosco (Itálie) a zemřel 16. února 1926 v Turíně (Itálie);

- zázraku na přímlovu ctihodného Božího služebníka Giovanniho Merliniho, kněze a generálního představeného Kongregace misionářů Nejdražší krve Páně; který se narodil 28. srpna 1795 ve Spoletu (Itálie) a zemřel 12. ledna 1873 v Římě (Itálie).

- mučednické smrti služebníka Božího Stanislava Kostky Streicha, diecézního kněze; který se narodil 27. srpna 1902 v Bydhošti (Polsko) a byl zabit z nenávisti k víře 27. února 1938 v Luboni

(Polsko).

- mučednické smrti služebnice Boží Marie Magdaleny Bódiové, laičky; která se narodila 8. srpna 1921 v Szgliget (Maďarsko) a byla zabitá z nenávisti k víře 23. března 1945 v Litéru (Maďarsko).

- hrdinských ctností Božího služebníka Guglielma Gattianiho (občanským jménem „Oscar“), kněze z řádu menších bratří kapucínů; který se narodil 11. listopadu 1914 v Badi, vesnici v obci Castel di Casio (Bologna), a zemřel 15. prosince 1999 ve Faenze (Itálie).

- hrdinských ctností služebníka Božího Ismaela Molinera Novilla, zvaného Ismael de Tomelloso, laika; který se narodil 1. května 1917 v Tomelloso (Španělsko) a zemřel 5. května 1938 v Zaragoze (Španělsko).

- hrdinských ctností služebníka Božího Enrica Mediho, laika; který se narodil 26. dubna 1911 v Porto Recanati (Itálie) a zemřel 26. května 1974 v Římě (Itálie).

Papež rovněž schválil kanonizaci blahoslavených Emanuela Ruize a jeho sedmi společníků z řádu menších bratří, dále Františka, Abdela Mootiho a Rafaela Massabkiho, laických věřících, zabitých z nenávisti k víře v Damašku (Sýrie) mezi 9. a 10. červencem 1860.

církev.cz

Papež František: Žehnat homosexuálním svazkům není možné

„To, co jsem dovolil, nebylo žehnání svazků,“ říká papež František. Svätý otec poskytl rozhovor moderátorce a šéfredaktorce večerních zpráv americké televizní stanice CBS Norah O'Donnellové. V hodinovém speciálu odvysílaném 20. května se dotkl celé řady aktuálních témat a objasnil rovněž svůj postoj k tématům obsaženým v nedávné věroučné deklaraci *Fiducia Supplicans* ohledně žehnání stejnopohlavním párům.

Americká novinářka ve svém dotazu vyšla z všeobecně rozšířeného výkladu, že deklarace *Fiducia Supplicans*, vydaná

Dikasteriem pro nauku víry 18. prosince loňského roku, povolila katolickým kněžím žehnat stejnopohlavním párům. Konstatovala, že je to velká změna a žádala po papeži vysvětlení, v čem spočívá.

Svätý otec doslova odpověděl: „Ne, to, co jsem povolil, nebylo žehnání svazkům. To nelze udělat, protože to není svátost. To nemohu. Pán to tak učinil. Ale žehnat každému člověku, to ano. Požehnání je pro každého. Pro každého. Žehnat svazku homosexuálního typu však jde proti danému právu, proti církevnímu právu. Ale žehnat každému člověku,

proč ne? Požehnání je pro všechny. Někteří lidé tím byli pohoršeni. Ale proč? Žehnat lze každému!“

Druhé z horkých témat, kterého se Norah O'Donnellová dotkla, byl problém surrogátního mateřství. Papež František znovu potvrdil svá v poslední době několikrát opakovaná slova. „Co se týče náhradního mateřství v pravém slova smyslu, ne, není povoleno. Někdy se z náhradního mateřství stává byznys, a to je velmi špatné.“

církev.cz

Milí čtenáři,

rádi bychom publikovali více textů od českých autorů, kteří by reflektovali aktuální dění v církvi a ve společnosti v souvislostech a z hlediska naukového bohatství katolické církve, abychom tak doplnili mnohdy povrchní pohledy těch, kteří se označují za konzervativní, pokrokové nebo dokonce liberální. Texty nám můžete posílat na naši e-mailovou adresu redakce@rcmonitor.cz.

Zdeňka Rybová, šéfredaktorka

Kardinál Ratzinger rozlišoval mezi nadpřirozeností a duchovními plody

V knižním rozhovoru s Vittorioem Messori nazvaným *Zpráva o víře* hovořil budoucí Benedikt XVI. o kritériích posuzování údajných nadpřirozených jevů. Ta jsou nyní rozvedena v novém dokumentu Dikasteria pro nauku víry.

„Je nutno oddělit hledisko skutečné nebo domnělé nadpřirozenosti zjevení od hlediska jeho duchovních plodů“. Tato slova použil kardinál Joseph Ratzinger, tehdejší prefekt Kongregace pro nauku víry, v odpovědi na otázku novináře a spisovatele Vittoria Messoriho. Záznam jejich dialogu je uveden v bestselleru *Zpráva o víře* (1985).

Především budoucí Benedikt XVI. prohlásil: „Žádné zjevení není nezbytné pro víru, Zjevení skončilo s Ježíšem Kristem. On sám je Zjevení. Rozhodně však nemůžeme zabránit Bohu, aby promlouval k naší době prostřednictvím prostých lidí a také prostřednictvím mimořádných znamení, která obžalávají nedostatečnost kultur, jež nás ovládají, maskovaných racionalismem a pozitivismem. Zjevení, která církev oficiálně schválila... mají své přesné místo ve

vývoji života církve v minulém století. Ukazují mimo jiné, že Zjevení – ačkoli je jedinečné, uzavřené, a proto nepřekonatelné – není mrtvé, je živé, vitální. Ostatně... jedním ze znamení naší doby je, že se ve světě množí zprávy o mariánských zjeveních...“.

Kardinál Ratzinger pokračoval: „Jedním z našich kritérií je oddělit hledisko skutečné či domnělé nadpřirozenosti zjevení od hlediska jeho duchovních plodů. Poutníci raného křesťanství se vydávali na místa, o nichž by náš kritický duch moderního člověka byl někdy na rozpacích, pokud jde o vědeckou pravdivost tradice, která se k nim váže. To však nic neubírá na skutečnosti, že tyto poutě byly plodné, prospěšné, důležité pro život křesťanského lidu. Problémem není ani tak moderní hyperkritičnost (která pak mimo jiné končí v podobě nové lehkověrnosti), ale hodnocení životaschopnosti a pravověrnosti náboženského života, který se kolem těchto míst rozvíjí“.

Vatican News

První cena udělovaná vatikánskou Nadací Jana Pavla II. putuje do Ugandy

Ocenění Centra Jana Pavla II pro spravedlnost a mír v Kampale je jistě poctou všemu, co tato instituce dělá pro uprchlíky, děti ulice a prevenci nových forem otroctví. Zároveň také ukazuje, jak velký

vliv měl Jan Pavel II. na církev v Africe, řekl kardinál Kurt Koch při předávání nového ocenění, které udělí vatikánská

dokončení na str. 6

SLOVO KNĚZE

Často slyším otázku: „Komu se dá vlastně dneska věřit?“ Žijeme v době, kdy slovo nemá vlastně žádnou cenu, neboť dnes a denně jsme svědky prázdných slibů od těch, kteří se tváří jako vzory slušnosti a mravnosti, spravedlivého rozhořčení od nespravedlivých, lží, polopравd a zamlčování od hlasatelů zrovna platné a jediné pravdy. Nezřídka býváme svědky toho, jak zloděj křičí, chyťte zloděje a vrcholní demokraté ve jménu jakýchsi velice neurčitých hodnot bojují za naše právo získávat prosáté informace, tedy za jejich právo cenzurovat.

Říká se, že svět chce být klamán. No dobře, ale my přece nejsme z tohoto světa. I když jsme v něm zatím nuceni žít a někdy i s nadějí, že bude třeba i líp. Otázkou však zůstává, komu vlastně bude líp?

Nyní je téměř nepřehlédnutelná ona záplava „psích očiček“ žebrajících o piškotek a všelijak panáčkových, aby získala naši přízeň a my jim onen kýžený piškotek v podobě hlasu hodili a alespoň někteří příslušníci této množiny žebrajících, tak získali pohodlný dvojpelíšek v Bruselu – Štrasburku s bezednou miskou těch nejvybranějších pokroutek.

A pak tu máme oči, které nežebrají, které nežadoní o piškotek. Oči, které na nás hledí z kříže. Oči plné lásky a pochopení, oči toho, od něhož nikdo nikdy neslyšel nic neupřímného a o kterém lze s jistotou tvrdit, že to s námi myslí opravdu dobře. A ještě jsou tu oči Matky, která s mateřskou láskou hledí nejen na Syna ale i na všechny, které On jí světil a kterou nazýváme v litaniích Matkou dobré rady.

Až si tedy nebudeme vědět rady komu dát svůj hlas a budeme na pochybách, víme koho prosit o radu.

Evermod Jan Sládek

P. Mgr. Evermod Jan Sládek, OPraem. farář farností Lomnice nad Popelkou, Libštát a Nová Ves nad Popelkou

SE SATANEM JE KONEC

9. června 2024 – 10. neděle v mezidobí – Mk 3,20–35

Jan Zlatoústý

Skupina vládců, kterým v poznání bránila pýcha, byla nevďečná, ale k Ježíši přišel vděčný zástup lidí. Požehnaný byl velký zástup sbíhajícího se davu, který se staral jen o získání spásy, takže původci spásy a těm, kdo byli s ním, nezbyla ani hodina volného času na jídlo. A ačkoli se k němu shromažďoval zástup zvenčí, přece ho mínění jeho druhů znevažovalo; vždyť následuje toto: Jakmile o tom uslyšeli jeho příbuzní, vypravili se, aby se ho zmocnili. Nemohli totiž pochopit vznešenou moudrost, kterou slyšeli, a tak si mysleli, že mluví z cesty; proto následuje: Neboť mluvili: pomátl se na rozumu.

Z toho je zřejmé, že jeho bratři a matka nebyli vždy s ním. Měli ho však rádi, a tak z úcty a lásky k němu přišli a čekali venku; proto následuje: Kolem něho seděl zástup. Říkali mu: „Co se děje? Venku tě hledá tvá matka, tvoji bratři a tví příbuzní.“

Druhý evangelista říká, že jeho bratři v něj ještě nevěřili. Proto je oprávněné to, co je zde řečeno, že ho hledali a čekali venku. V tomto smyslu je Pán zmiňuje jako ty, kteří mu nebyli nablízku; proto následuje: Odpověděl jim: „Kdo je má matka a moji příbuzní?“ Neřekl to však proto, aby matku a bratry zcela zavrhl, ale aby ukázal, že více než jakékoli časné příbuzenství je třeba ctít vlastní duši. Proto je vhodné, aby to řekl těm, kteří ho volali k rozhovoru s jeho bližními, jako by to bylo něco užitečnějšího než spásné učení.

Tím Pán ukazuje, že více než všichni pokrevní příbuzní mají být ctěni ti, kteří jsou si blízcí ve víře. Člověk se stává Ježíšovou matkou vyhlášením. V jistém smyslu totiž rodí Pána, když ho vlévá do srdce posluchače.

Béda

Je však velký rozdíl mezi těmi, kdo nechápou Boží slovo pro pomalost myslí, jako jsou ti, o nichž bylo právě řečeno,

Jacob Jordaens: Kristus mezi farizeji (cca 1660–1670)

a těmi, kdo se pilně rouhají tomu, co je pochopeno; o nich následuje: zákoníci, kteří přišli z Jeruzaléma, řekli: „Nechápu, co se stalo, když jsem přišel do Jeruzaléma: Je posedlý Belzebubem. To, co nemohli popřít, se snažili překroutit zákeřným výkladem, jako by to nebyly skutky božské přirozenosti, ale nečistého ducha, totiž Belzebuba, který byl bohem Akaronovým. *Bel* je vlastně člověk a *zebub* se nazývá moucha, neboli Belzebuba překládáme jako pána much kvůli nečistotě obětní krve. Pro tento ohavný obřad ho nazývali knížetem zlých duchů, když dodávají: a mocí knížete zlých duchů vyhání zlé duchy.“

Zákoníci, kteří přišli z Jeruzaléma, se rouhali, ale zástupy, které přišly z Jeruzaléma a z jiných židovských nebo pohanských oblastí, následovaly Pána. Tak tomu mělo být i v době umučení: zástup židovského lidu s palmami a chvalozpěvy ho přiváděl do Jeruzaléma; pohané ho chtěli vidět, ale zákoníci a farizeové se radili, jak ho zabít.

Povolání povinností slova se zdráhá

vyjít ven. Ne že by odmítal synovskou povinnost k matce, ale ukazuje, že má větší povinnost k Otcovým tajemstvím než k lásce k matce. Nepohrdá ani mladšími bratry, ale dává přednost duchovním skutkům před tělesným příbuzenstvím a učí, že pouto srdce je posvátnější než pouto těla; proto následuje: Rozhlédl se po těch, kteří seděli dokola kolem něho, a řekl: „To je má matka a to jsou moji příbuzní!“

Jeroným

A vezme, že jsme jeho bratři a sestry, když plníme Otcovu vůli, a tak jsme jeho spoludědici; odtud plyne: Neboť kdo plní Boží vůli, je můj bratr, má sestra a má matka.

Teofylakt

Těmito slovy nepopřel matku, ale ukázal, že je hodna úcty nejen proto, že zplodila Krista, ale i pro všechny ostatní ctnosti.

přeloženo, zpracováno a redakčně upraveno podle www.catena aurea.sk

PROČ PODPOROVAT VÝZVU PAPEŽE FRANTIŠKA K CELOSVĚTOVÉMU ZÁKAZU NÁHRADNÍHO MATEŘSTVÍ?

Olivia Maurelová, která se r. 1991 narodila ve Spojených státech prostřednictvím náhradního mateřství, je nyní přední bojovnicí za zrušení „pronajímání dělohy“, tedy praxe, kterou papež František označil jako „zavrženíhodnou“.

Zatímco Paris Hiltonová, Kim Kardashianová a další celebrity zaplňují titulní stránky novin, když jim náhradní matky porodí děti, o samotných nejmenovaných náhradních matkách nebo o takto narozených dětech a o tom, jak je to ovlivnilo, se píše mnohem vzácněji.

U Maurelové vedlo narození prostřednictvím náhradního mateřství k traumatu z opuštění, problémům s vlastní identitou a k několika pokusům o sebevraždu.

„Byla jsem produkt náhradního mateřství a vždycky jsem to v sobě cítila – že jsem dítě na objednávku, zboží za peníze,“ vysvětlovala.

„Jsme zvyklí mít ve zprávách spoustu krásných příběhů o dětech narozených prostřednictvím náhradního mateřství... a nejsme zvyklí slyšet o špatných aspektech náhradního mateřství a o tom, jak je naprosto neetické,“ uvedla Maurelová 5. dubna v rozhovoru pro CNA.

Zatímco ve většině zemí Evropské unie je náhradní mateřství zakázané, ve většině amerických států je tato praxe povolena.

Etické otázky

Interní informátoři upozorňují na problém, že náhradní matky umírají v důsledku komplikací při náhradním těhotenství nebo v nich tato zkušenost zanechává trauma.

„Není lékařsky etické žádat od ženy, aby si vzala peníze, když ji vědomě žádáme, aby riskovala své zdraví. Ve Spojených státech máme mnoho úmrtí spojených s náhradním mateřstvím a několik i přímo u nás v Kalifornii,“ sdělila CNA Jennifer Lahlová.

Lahlová, ředitelka Centra pro bio-

Olivia Maurelová na semináři k surrogátu v Poslanecké sněmovně PČR. Foto: Romana Bělohávková / FB

etiku a kulturu a režisérka dokumentu o náhradním mateřství *#BigFertility*, sdílela příběh náhradní matky v Kalifornii, kterou si najali manželé v Číně, aby jim porodila dvojčata.

„Během těhotenství s dvojčaty pro tento pár dotyční rodiče Lindě oznámili, že se rozvádějí, a chtěli od ní, aby těhotenství ukončila. Řekli jí, že jí za to zaplatí 80 000 dolarů navíc. Lindu to šokovalo a nabídla se, že si dvojčata hned po narození adoptuje. Dotyčná matka, která byla poměrně bohatá, vysvětlila, že nechce, aby její děti vyrůstaly v domácnosti s nižším příjmem,“ vyprávěla Lahlová na konferenci v Římě, prosazující celosvětový zákaz náhradního mateřství.

Minulý týden byl v Chicagu zatčen muž, o kterém se zjistilo, že měl v plánu sexuálně napadnout náhradní dítě, které si objednal a v březnu se mělo narodit.

„Náhradní mateřství je jediný způ-

sob, jak může svobodný muž získat sám do opatrovnictví novorozené dítě,“ uvedla Kajsa Ekis Ekmanová, autorka knihy *Being and Being Bought: Prostitution, Surrogacy and the Split Self (Být a být koupěný: Prostituce, náhradní mateřství a rozpolcené sebevnímání)*.

Podle Lahlové je úplný zákaz „pronajímání děloh a kupování dětí“ potřebný kvůli nevyhnutelným mezím regulace.

„Jak regulací zabráníte zdravotním rizikům pro matku a dítě? Jak regulací předejete traumatu u matky a dítěte?“ ptala se. „Jak regulací zabráníte úmrtí matky a dítěte? Jaký zákon by naši zákonodárci mohli napsat a vydat, aby zachraňoval životy?“

Kvůli obavám o lidská práva papež František letos v projevu k velvyslancům ve Vatikánu vyzval k celosvětovému zakazu náhradního mateřství.

„Praxi tak zvaného náhradního ma-

teřství, která představuje vážné porušování důstojnosti ženy a dítěte a je založena na využívání matčiny materiálních potřeb, pokládám za zavrženíhodnou. Dítě je vždy dar a nikdy ne základ obchodní smlouvy," řekl papež František.

„Proto vyjadřuji svou naději, že mezinárodní společenství bude usilovat o zákaz této praxe na celém světě. Lidský život musí být v každém okamžiku své existence zachovávan a chráněn," dodal.

Dopis papeži

Maurelová CNA sdělila, že byla „nesmírně šťastná“, když se dozvěděla, že papež v lednu náhradní mateřství důrazně odsoudil.

Ačkoli Maurelová není katolička – identifikuje se jako „feministka a ateistka“ –, napsala v prosinci papeži dopis, kde mu vyprávěla svůj příběh a požádala ho o podporu celosvětového zákazu náhradního mateřství.

Vysvětlila, že se papeži rozhodla napsat poté, co na stanici rozhlasové společnosti španělských katolických biskupů COPE slyšela Anu Obregónovou, osmašedesátiletou španělskou televizní herečku, mluvit o tom, jak cestovala do Spojených států, aby získala náhradní dítě,

počaté se zmraženými spermii jejího mrtvého syna.

„Trochu mě šokovalo, že mohla na církevní rozhlasové stanici vydat svědectví, které vyznívalo, jako by to byl úžasný příběh," vyprávěla Maurelová.

„Myslela jsem si, že církev je proti náhradnímu mateřství, a tak jsem napsala papeži a vysvětlila mu svou situaci... že jsem se narodila prostřednictvím náhradního mateřství a že jsem ateistka a feministka... a laskavě ho požádala, zda by se mohl postavit proti náhradnímu mateřství," dodala.

Maurelová měla minulý týden možnost se s papežem Františkem setkat jako mluvčí pro Casablanskou deklaraci za zrušení náhradního mateřství, dokument podepsaný roku 2023 a vyzývající ke zrušení náhradního mateřství.

V pátek se o své svědectví podělila na konferenci v Římě na univerzitě LUMSA při příležitosti výročí podepsání této deklarace.

Konference se konala blízko Vatikánu několik dní předtím, než Dikasterium pro nauku víry připravila k vydání dokumentu o „morálních otázkách“ ohledně lidské důstojnosti, genderu a náhradního mateřství.

Tento nový dokument, nazvaný *Dignitas infinita* (Nekonečná důstojnost), byl vydán 8. dubna.

„Realita náhradního mateřství je taková, že žena je využívána pro svou rozmnožovací soustavu... Když člověk čte smlouvu o náhradním mateřství, je to doslova pronajímání žen," uvedla Maurelová.

„A další skutečností pak je, že uprostřed této smlouvy je předmět, který má být nakonec prodán, a tím je dítě. Takto děláme z dětí zboží. Prodáváme a kupujeme nemluvnata. Taková je realita náhradního mateřství.“

Courtney Maresová
The Catholic World Report
Přeložila Alena Švecová

Courtney Mares
římská korespondentka Catholic News Agency

dokončení ze str. 3

Nadace Jana Pavla II.

Švýcarský kardinál stojí v čele poroty, která letos cenu udělila poprvé. Centrum působící v hlavním městě Ugandy propojuje činnost desítky různých řeholních společenství a angažuje se v mnoha sociálních projektech, včetně záchrany ugandských dětí, které mafie kupuje od chudých rodin a nutí k žebrání.

Cenu předal vatikánský státní sekretář kardinál Pietro Parolin v Královském sále Apoštolského paláce. Ve svém projevu obsáhle hovořil o významu Jana Pavla II. pro katolíky v Africe. Připomněl plody intenzivního synodálního procesu, který trval pět let až do roku 1994. Právě v této době vykonal polský papež většinu svých afrických cest, během nichž navštívil 42 zemí, některé z nich i několikrát. Po-

važoval se totiž za přítele a bratra Afriky. Až do konce sdílel její cestu a předkládal jí nezměrné bohatství Krista, světla národů. Kardinál Parolin se podrobně zabýval různými aspekty učení Jana Pavla II. Mimo jiné zmínil encykliku *Veritatis splendor*, která již v roce 1993 varovala před propojováním demokracie a morálního relativismu. To má za následek, jak již vidíme v naší době, nepřesnou diagnózu příčin sociální nespravedlnosti a neúčinné způsoby, jak jí čelit, uvedl státní sekretář.

Kardinál Peter Turkson v rozhovoru pro polskou redakci *Vatican News* připomněl, že úsilí církve vycházet na periferie začalo již za pontifikátu Jana Pavla II. A když hovořil o jeho velkém vlivu na africkou církev, konstatoval, že jej nelze

přičítat pouze délce jeho pontifikátu, ale především zvláštní energii tohoto papeže a možná také jeho původu: jako Polák se osobně angažoval v boji za svobodu, dodal kardinál Turkson v rozhovoru pro Vatikánský rozhlas.

Obřadu se zúčastnil také kardinál James Michael Harvey, který byl za pontifikátu Jana Pavla II. prefektem papežského domu. Z Polska se slavnosti zúčastnil mimo jiné krakovský arcibiskup Marek Jędraszewski, který ve svém úvodním slově připomněl historii Nadace Jana Pavla II.

církev.cz

ČTYŘI KATOLIČTÍ VĚDCI, KTERÉ MOŽNÁ NEZNÁTE

Dějiny vědy jsou plné věrných katolíků, kteří se snažili objevovat stále víc o Božím stvoření.

Jedním z nejslavnějších vědců 20. století je Edwin Hubble, po němž je nazván Hubbleův vesmírný dalekohled. Je také známý díky Hubbleovu zákonu, který říká, že se galaxie vzdalují od Země rychlostí úměrnou jejich vzdálenosti. Jinými slovy, čím je galaxie dál od Země, tím rychleji se bude pohybovat směrem od ní.

Tento zákon, potvrzený výsledky z pozorování, ukazuje, že se vesmír rozpíná, a je jedním z důkazů ve prospěch teorie velkého třesku. Když fyzikové hovoří o Hubbleově zákoně, používají také výrazy jako Hubbleova konstanta a Hubbleův čas. O čem se ovšem tolik neví, je fakt, že Hubbleův zákon ve skutečnosti není Hubbleův, a sice v tom smyslu, že ho dva roky před Hubblem formuloval roku 1929 katolický kněz a fyzik Mons. Georges Lemaître (1894–1966).

Až v roce 2018 Mezinárodní astronomická unie odhlasovala, že se název Hubbleova zákona změní na Hubbleův-Lemaîtreův zákon, jako výraz opožděného uznání průkopnického přínosu tohoto kněze a fyzika pro kosmologii a zejména pro vznik teorie velkého třesku. Svým chvalozpěvem na Otce Lemaîtrea vědecká obec nakonec uznala jeho povětšinou opomíjenou roli. Ještě dnes však většina internetových článků pracuje pouze s názvem Hubbleův zákon.

I když přínos P. Lemaîtrea pro vědu zůstal příliš dlouho poměrně neznámý, přesto je pravda, že většina katolíků, kteří se zajímají o vědu, jeho jméno jistě někdy slyšela. To s mnohem menší pravděpodobností platí o třech dalších katolických vědcích 20. století, kteří si zaslouží, aby se o nich vědělo víc.

Victor F. Hess (1883–1964) byl rakousko-americký vědec, který roku 1936 získal za svůj objev kosmického zá-

Profesor Jérôme Lejeune. Foto: Fondation Jérôme Lejeune

ření Nobelovu cenu za fyziku. O dva roky později, když nacisté připojili Rakousko k Třetí říši, Hess se svou židovskou manželkou emigroval z rodného Rakouska do Spojených států. Přijal místo profesora fyziky na Fordhamově univerzitě, kde učil až do svého odchodu do důchodu roku 1958.

Jako zbožný katolík napsal v roce 1946 článek *Moje víra*, ve kterém poukázal na soulad mezi svým náboženským přesvědčením a svou prací jako vědce. „Přírodovědec víc než ostatní učenci tráví čas pozorováním přírody. Jeho úkolem je objasňovat záhady přírody a nad těmito záhadami upadá v úžas. Pro přírodovědce tedy není těžké obdivovat velikost tvůrce přírody a od toho je jen krok k uctívání Boha.“

Když Hess vzpomínal na výzkum, který prováděl vysoko v rakouských Alpách, ve výšce přes 2 000 metrů nad mořem, psal, že uprostřed takové krásy „bylo snadné cítit se blízko Bohu“. Pokud

šlo o samotný výzkum, nikdy nevyvolával žádný konflikt s jeho náboženským přesvědčením. „Musím vyznat, že jsem za všechny ty roky svého výzkumu ve fyzice a geofyzice nenarazil na jediný případ, kdy by byl nějaký vědecký objev v rozporu s náboženskou vírou.“

Ani jako pro vědce pro něho nebylo těžké věřit v zázraky. „Musí vědec pochybovat o pravosti zázraků? Jako vědec důrazně odpovídám: Ne. Nevidím vůbec žádný důvod, proč by všemohoucí Bůh, který nás i všechno kolem nás stvořil, nemohl – pokud to uzná za moudré – pozastavovat nebo měnit přirozený, běžný chod událostí.“

Navíc Hess tvrdil, že přírodovědci potřebují stejně jako kdokoli jiný dobré náboženské vzdělání v humanitních vědách. „Pokud jde o nejhlubší otázky lidstva, přírodovědci, podobně jako mnozí další, tápou ve tmě. Nicméně dobré náboženské vzdělání, ve spojení s průpravou v přírodních vědách, přírodovědcům

obvykle pomáhá lépe pochopit přírodu i lidský život.“

Gerty Coriová (1896–1957), židovská konvertitka ke katolictví, byla první žena, která získala Nobelovu cenu za lékařství. Obdržela ji spolu se svým manželem roku 1947 za svůj podíl na „objevení průběhu katalytické přeměny glykogenu“. Byli třetími manželi, kteří dostali Nobelovu cenu.

Gerty Coriová se narodila v Praze a před svou svatbou roku 1920 konvertovala ke katolictví. O dva roky později se s manželem přestěhovala do Spojených států. Laicky řečeno jejich výzkum odhalil mechanismus, kterým se glykogen, škrob vytvořený z glukózy, rozpadá ve svalové tkáni na kyselinu mléčnou a pak se znovu syntetizuje a ukládá jako zdroj energie. Objev tohoto mechanismu, pojmenovaného na jejich počest jako Coriho cyklus, představoval výrazný průlom v poznání metabolismu uhlovodanů. Podle manželů Coriových je nazván také Cori ester, který určili.

Zajímavé je, že jediný syn Carla a Gerty Coriových se oženil s dcerou průkopnice hnutí pro život a prorodinné aktivistky Phyllis Schlaflyové.

V návaznosti na prorodinnou problematiku uvedeme na závěr ještě jednoho vědce, který dnes není opěvován tolik jako před několika lety. Jérôme Lejeune (1926–1994) byl francouzský pediatr

a genetik, který objevil, že Downův syndrom vyvolává nadbytečná kopie 21. chromozomu.

Jako zbožný katolík se zděsil, když se jeho objev začal využívat k odhalování a likvidaci dětí s Downovým syndromem v děloze. Tváří i tvář hrůzám tohoto systematického masakrování nenarozených se Lejeune stal zastáncem života a aktivistou na jeho podporu.

V roce 1969, poté, co se jeho proslovu, v němž zpochybňoval morálnost interrupce, dostalo mezi ostatními vědci v oblasti medicíny špatného přijetí, začal být stále víc ostrakizován. V dopise své manželce po tomto proslovu napsal: „Dnes jsem přišel o svou Nobelovu cenu za lékařství.“ Nehledě na to, jak moc ho tato ztráta světských odměn mrzela, vždycky ho motivovala touha po nebeské odměně, kterou po smrti obdrží dobří a věrní služebníci.

Sv. Jan Pavel II. po svém zvolení papežem zval Lejeuna pravidelně do Říma, aby se s ním setkal, a přál si, aby se stal prvním předsedou nově založené Papežské akademie pro život. Lejeune vypracoval návrh jejich interních směrnic a sepsal slib Služebníků života, který pak skládali všichni členové Akademie. Později mu byla diagnostikována rakovina, a tak jako předseda Papežské akademie pro život sloužil jen několik měsíců, než v dubnu 1994 zemřel. O tři roky později

Jan Pavel II. navštívil Lejeunův hrob.

21. ledna 2021 papež František ocenil Lejeunovu hrdinskou ctí tím, že ho prohlásil ctihodným.

Na závěr tohoto chvalo zpěvu na čtyři katolické vědce si připomeňme slova, jimiž Hess ukončil svůj článek o vztahu mezi jeho povoláním jako vědce a jeho povoláním jako katolíka. Skutečná víra je pro vědce, stejně jako pro kohokoli jiného, často předmětem urputného zápasu. Vybojovat si vítězství – nebo tento dar najít – musí každý ve své vlastní duši. Člověk často musí sám zakusit vážné nebezpečí smrti, které ho přesvědčí a připraví mu cestu pro víru v Boží prozřetelnost. Jisté je, že když víra přijde, následuje úžasný klid duše a hluboký pokoj v lidském srdci.

Joseph Pearce
Crisis Magazine
Přeložila Alena Švecová

Joseph Pearce
autor, vydavatel, redaktor

Z nabídky nakladatelství a knihkupectví PAULÍNKY

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY • Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1,
tel.: 224 818 757, on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

Jacques Philippe: Hledej pokoj a zůstávej v něm

Bůh je Bohem pokoje. Často se zneklidňujeme a chceme všechno vyřešit sami, ačkoli by bylo účinnější zůstat pokojně před Božím pohledem a nechat jej jednat, s moudrostí a mocí nekonečně větší, než je ta naše. Kniha vychází v překladu Kateřiny Lachmanové. Brož., 104 s., cena 129 Kč, 3. vydání

Matka Elvíra: Příběh Komunity Cenacolo

Známa řeholnice matka Elvíra (1937–2023) zažila něco jako Matka Tereza z Kalkaty – „povolání v povolání“: Boží prozřetelnost ji vedla k tomu, aby ve zralém věku odešla ze své řeholní komunity a aby se bez prostředků či jakékoli průpravy začala věnovat dílu záchranu mladých narkomanů a takzvaných „dětí ulice“.

Brož., 152 s., obrázková příloha, cena 249 Kč

VELIKONOCE, ANEB JAK SE RODÍ NAŠE VÍRA

Rozměr služebného hierarchického kněžství

Desátá kapitola Janova evangelia, jenž se ozývá o čtvrté velikonoční neděli, označuje Ježíše jeho christologickým titulem „Dobrý pastýř“, což ukazuje na Ježíšovo poslání, které souvisí s Velekněžskou velikonoční obětí Ježíše Krista.

Předkoncilní církev byla tímto úryvkem Janova evangelia motivována k modlitbám, které se při tzv. „kvartembrových“ pobožnostech konaly za nová kněžská povolání. I dnes se církev modlí podobným způsobem, i když je situace v ní poněkud změněna. Žijeme totiž v době, kdy se většina lidí dívá na služebné kněžství Církve spíše negativně. Kromě případů sexuálního zneužívání, které má reálný základ, a vyžaduje odhalení, či trest, se díváme i na druhou stránku věci, totiž, že církvi je obraz kněze–zvrhlíka podsouvan ateistickými světskými kruhy, kteří mají zájem na eliminaci vlivu Církve ve společnosti. Vyvolávají tak veřejné mínění, které je vůči Církvi hyper kritické.

To ukazuje na otázku po jednom ze základů křesťanské víry. Přichází stěžejní téma velikonoční doby: „abychom mohli vůbec vnímat užitečnost Kristova svátostného, Služebného kněžství, potřebujeme Velikonoční víru, protože Služebné kněžství, jehož jsou duchovní osoby nositeli, je darem Velikonočního Krista. Znamená to, že jde o další kvalitu, kterou si lidé nedávají hlasováním, a už vůbec neustanovují sami, ale ustanovil ji jako svátost Ježíš Kristus. To má vliv na vnímání podstaty činnosti kněze, která spočívá hlavně v udílení a zprostředkovávání svátostí.

Nezřídka jsme totiž svědky situace, kdy je farnost ke svému knězi až hyper kritická a příliš chce zasahovat do toho, co má kněz dělat, v duchu: „konečně nás bude poslouchat“. Známe také názor o spoluzodpovědnosti farních rad za chod farnosti. Často se stává, že farníci ve farnosti něco zavádějí a kněze se ani nezeptají. Je třeba si uvědomit, že kněz jako takový není vetřelec, jak je dnes často bohužel vnímán, ale je tu k dobru Církve a spásy sobě svěřeného lidu. V atmosféře napětí, kde se pracovat moc

Dobrý pastýř. Mozaika v mauzoleu Gally Placidie (5. st.)

nedá, se destruktivní kritika vůči hierarchii může stát i hříchem. Na druhé straně je výzva pro kněze i hierarchii, že to, co dělá, nemá stavět do popředí pozornosti jeho samotného, ale mělo by to ukazovat na Krista. To klade pochopitelné nároky na všechny, kteří se účastní formačního procesu budoucích kněží. Podstatou kněžství je tedy to, čemu říkáme obět a to zejména svátostná služba věřícím. Také autorům kázání připomínají tyto texty úlohu, ukazovat při kázání na Krista, nikoli na sebe.

Slovy odlehčenými shrnuto: Kněz, který přijde do farnosti jako nový, nepotřebuje pochlebující lichočky, pozvánku na řízeček, kuřátko, či husičku. Jemu stačí být jen jediný rozumný farník, který je schopen spolupracovat, a kterému může kněz důvěřovat. Naproti tomu věřící potřebují kněze ne proto, aby jim pochleboval, jak jsou dobří, že vůbec přišli, ale proto, aby je více a hlouběji spojil s Kristem a svátostmi. Není nutné pochlebovat

a chválit, není třeba dělat ze mše sv. kabaret a show.

Věřící lidé ve farnosti pak potřebují zralého kněze, aby je vedl a přitahoval ke Kristu. My kněží si uvědomme, že máme hlásat Krista a ne sebe. Lidé nepotřebují super známou mediální hvězdu, či kněze akčního či pokrokového, ale toho, který je povede k Ježíši. Jinými slovy, jsou kněží jako osoby nositeli něčeho, co si lidé nevyrobí sami. A pak je pro práci kněze důležitá atmosféra důvěry, bez které se pracovat nedá.

P. Miloslav Paclík

ThLic. Miloslav Paclík ThD. farář na Hoříčkách

LEGISLATIVNÍ BLAMÁŽ ROKU

Diletantská práce Parlamentu zjednodušila cestu pro zavedení stejnopohlavního manželství zásahem Ústavního soudu.

Pokud někdo uspořádá anketu o nejhodnější zákon roku, těžko hledat vhodnějšího kandidáta než novelu občanského zákoníku o stejnopohlavním partnerství. Proč? Důvodů je hned několik, a to mohu nechat stranou, že s novelou nesouhlasím z věcného hlediska.

Politici i média tvrdí, že novela vyrovnává práva stejnopohlavních párů s manželstvím, s výjimkou práv na osvojení a názvu manželství. Toto jednoduché konstatování v sobě obsahuje hned dva omyly.

Tak předně, stejnopohlavní páry – pokud svůj svazek formalizovaly – dnes žijí v tzv. registrovaném partnerství podle zákona č. 115/2006 Sb. Novela vytvořila nový právní institut s názvem partnerství, původní registrované partnerství ponechala, pouze znemožnila vstup do něj a nepřinesla žádná přechodná ustanovení umožňující registrovaným partnerům upgradovat svůj vztah na nové partnerství. Zákonodárci tak hlasovali pro paralelní existenci tří různých institutů: manželství (nadále svazek muže a ženy), partnerství (nový institut pro stejnopohlavní páry) a registrovaného partnerství (starý institut pro stejnopohlavní páry, nově se již nebude moci uzavírat, ale dříve vzniklá registrovaná partnerství budou v této formě existovat i nadále).

Věřím nově získaných práv byl přítom vztážen pouze k novému partnerství podle občanského zákoníku. Pokud chtějí dnešní registrovaní partneři tato nová práva získat, budou se muset – držte se – „rozevst“ (dosáhnout úředního zrušení registrovaného partnerství) a nově „sezdat“ (uzavřít partnerství podle občanského zákoníku). Tak tomu říkám legislativní mistrovství! Ti autoři jsou tedy pěkní cynici. Mají plná slova o citlivém přístupu ke stejnopohlavním párům, a pak jim připraví takovou hezkou cestu k rovnějšímu postavení...

Druhý omyl ve výše uvedené větě spočívá v údajné nemožnosti osvojení dětí partnery. To je častý argument, kterým politici šermují, když chtějí říci, že

Foto: senat.cz

to, co schválili, je jakýsi kompromis, že děti jsme jim ještě nedali. Já čtu novelu jinak. Umožnilo se tzv. „přiosvojení“ dítěte druhého z partnerů. Současně má ale jeden z partnerů možnost individuální adopce. Takže společné osvojení je možné, jen ve dvou krocích: nejdříve jeden z partnerů osvojí dítě individuálně, následně ho druhý přiosvojí. Možnost tohoto dvoukrokového osvojování potvrdil i ministr pro legislativu Šalomoun. Politici, kteří tvrdili, že schvalují partnerství bez adopcí, tak patrně nevěděli, co říkají, anebo (což se mi moc nechce věřit) věděli o možnosti restriktivního čtení starší verze Evropské úmluvy o osvojení dětí, které takovou možnost vylučuje. Počkejme pár měsíců. Všázím se, že dvoukrokové osvojení v praxi uspěje.

Schválený zákon se moc nevyvedl, ani z legislativně-technického hlediska. Například paragraf 655, který má nově obsahovat definici partnerství, je obsažen pod nadpisem „Manželství“. Tak manželství, nebo partnerství? A nevyvolává tato zvláštní systematika dojem, že nové partnerství je vlastně materiálně manželstvím, jen se tak prostě nejmenuje? Proč by se pak ale mělo rozdílně přistupovat k adopcím dětí?

A pak je tu ještě procedura. To, co se odehrálo v Senátu, se vysvětluje složitě, ale asi by se to dalo označit za procedurální nepřístojnost. Senát se může usnést, že se návrhem zákona zabývat nebude, a tím umožní jeho přijetí. Jenže takové usnesení může zablokovat jeden sená-

torský klub nebo 10 senátorů, což v našem případě hrozilo. Pak by se muselo o návrhu zákona diskutovat, a to by podle senátora Lásky mohlo lidem z LGBT komunity ublížit. Senát tak raději stáhl návrh zákona ze svého programu, čímž aktivoval pravidlo o marném uplynutí lhůty pro vyjádření. Senátor Hilšer to označil za pokrytecké, senátor Canov za mimořádně skandální, ale většinu to patrně vyhovuje – především asi proto, že nemusí dát najevo svůj názor.

Ať už si o partnerství či manželství osob stejného pohlaví myslíme cokoli, Parlament předvedl mimořádně nekvalitní práci. To se stává, když jednáte jako ideologové nebo jako zbabělci.

Situace byla tak nepřehledná, že *Novinky* poté vydaly oslavný titululek *Manželství pro všechny je v Česku hotová věc*. Chyba editora, nebo nevědomé prorocství? Diletantská práce Parlamentu zjednodušila cestu pro zavedení stejnopohlavního manželství zásahem Ústavního soudu. Nebude se při tom muset tvářit ani kdovíjak kreativně, bude prostě jen odstraňovat legislativní zmetek.

JUDr. Jakub Kříž, Ph.D.
právník, advokát, vysokoškolský pedagog

Právo v dešti
Jakub Kříž

PROČ SI MUSÍME NASTAVIT MRAVNÍ LAŤKU VYSOKO

II. část

První část tohoto článku o morálce jsem zakončil otázkou – Jak se máme stávat podobnějšími Ježíši Kristu a dokonalými, jako je dokonalý nebeský Otec? Čtěte dále, abyste se dozvěděli odpověď.

Blahoslavenství

Ježíš nám našťastí zanechal pokyny, které nás mají vést, a církev, která nás má provázet. Nejprve bychom se měli podívat na blahoslavenství (Mt 5,1–12). Blahoslavený znamená požehnaný a šťastný, proto každé blahoslavenství začíná slovy: „Blahoslavení...“ Mohli bychom také říci: „Šťastní jsou...“ Ježíš nám tedy žehná a činí nás šťastnými díky tomu, že se podrobujeme blahoslavenstvím.

Když jeho slova parafrázujeme, říká: „Blahoslavení chudí v duchu, tiší, plačící, lačnické a žíznivé po spravedlnosti, milosrdní, čistého srdce, tvůrci pokoje a ti, kdo trpí pronásledováním pro spravedlnost,“ protože ti naleznou skutečné štěstí.

Katolická církev učí, že:

Blahoslavenství odhalují cíl lidské existence, poslední cíl, k němuž směřují lidské skutky: Bůh nás volá ke své blaženosti. Toto volání se obrací na každého osobně, ale také na celou církev, nový lid těch, kteří přijali příslibení a žijí z něj ve víře (KKC 1719).

Sedm ctností a neřestí

Církev také učí o sedmi smrtelných hříších a o prostředcích k jejich nápravě, o sedmi svatých ctnostech. Hříchy musíme odmítnout a ctnosti si osvojit. Vlastně musíme ve svém úsilí o dosažení mravní laťky nahradit hříchy ctnostmi.

Církev nás vyzývá, abychom pýchu nahradili pokorou, závist laskavostí, lenost pracovitostí, hněv trpělivostí, chamtivost láskou, žádostivost cudností a přejídání střídmostí. Pokud pouze usilujeme o odpuštění, ale nenahradíme to, co je nám odpuštěno, ctností, stáváme se podobnými člověku s nečistým duchem (Mt 12,43–45):

„Když nečistý duch vyjde z člověka,

Rogier van der Weyden: Oltářní obraz sedmi svátostí (1445–1450)

bloudí po pustých místech a hledá odpočinutí, ale nenalézá. Tu řekne: ‚Vrátím se do svého domu, odkud jsem vyšel.‘ Přijde a nalezne jej prázdný, vyčištěný a uklizený. Tu jde a přivede s sebou sedm jiných duchů, horších, než je sám, vejdou a bydlí tam; a konce toho člověka jsou horší než začátky.“

A prorok Izajáš píše. „Omyjte se, očistěte se, odklidte mi své zlé skutky z očí, přestaňte páchat zlo. Učte se činit dobro“ (1,16–17). Jinými slovy, nahradte zlé skutky dobrými.

Svátosti

Nyní bychom se měli podívat na sedm svátostí a na to, jak nás posouvají k mravní dokonalosti prostřednictvím milosti, kterou předávají. Jsem přesvědčen, že v tomto životě nemůžeme dosáhnout mravní dokonalosti (tj. úplného posvěce-

ní), aniž bychom často využívali svátostí, zejména zpovědi a eucharistie.

Říkám to proto, že mohu dosvědčit, jaké přinášejí výsledky. Ačkoli zdaleka nejsem dokonalý, poznal jsem, jak mi svátostné milosti pomohly postupně se vzdálit od hříchů, kterých jsem se dříve dopouštěl.

- Křest smývá hříchy a činí člověka údem těla Ježíše Krista, katolické církve (Mt 28,19; Ř 6,3). Je to svátost zrození k novému životu (Tt 3,5), znovuzrození (J 3,3). Tato svátost ruší naše nepřátelství s Bohem a činí z nás jeho přátele tím, že nás naplňuje posvěcující milostí (1K 6,11). Pokud od jeho přátelství odpadneme v důsledku smrtelného hříchu, máme k dispozici související svátost, o kterou musíme usilovat, svátost smíření (tj. zpověď).

- Zpověď obnovuje posvěcující mi-

Titoretto: Portrét benátského senátora: Alegorie morálky pozemských věcí (cca 1580)

lost, přátelství s Bohem a účast v katolické církvi (1J 1,9). Stejně jako má církev povinnost udělovat křest na odpuštění hříchů (Mt 28,19), má odpovídající povinnost udělovat svátost smíření těm, kteří se po křtu dopustili smrtelného hříchu (J 20,23). Pro ty, kdo usilují o mravní dokonalost, je tato svátost nezbytná. Stručně řečeno, bez ní se člověk nemůže stát dokonalým, jako je dokonalý nebeský Otec. Kromě toho je tato svátost dostupná i těm, kdo se smrtelných hříchů nedopustili. Mnozí katolíci chodí jednou za týden či za dva ke zpovědi, aby vyznali všední hříchy a mohli tak „růst v milosti a poznání našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista“ (2P 3,18; viz také KKC 1458).

• Eucharistie je zdrojem a vrcholem naší víry v Boha. Je to tělo, krev, duše a božství našeho Pána (Mt 26,26–29). Stejně jako Židé uctívali Boha, který se jim zjevil jako oblačný sloup (Ex 33,9–11), my uctíváme Ježíše, který se nám jeví jako chléb a víno. Důstojným přijetím eucharistie získáváme od Boha život (J 6,32–58). Odmítáme-li důstojně přijímat eucharistii, volíme si smrt (1K 27–30). Musíme Krista přijímat v eucharistii, protože Bůh nás chce krmit „pravým chlebem“ (J 6,32) na naší duchovní cestě k mravní dokonalosti a do nebe.

• Břimování nás posiluje, abychom vyšli a konali skutky Ducha svatého. Katolická církev nám dává pečeť Ducha svatého, aby posílila naše odhodlání v Ježíši Kristu (L 24,49, Sk 1,8, Sk 2,4, 2K 1,22). Tato svátost nám dodává odvahu sdílet pravdu s druhými vhod i nevhod (2Tm 4,2).

• Manželství spojuje jednoho muže a jednu ženu v Kristu za účelem manželské jednoty, plazení dětí a posvěcování prostřednictvím vzájemné pomoci v napodobení Kristova manželství s katolickou církví (Ef 5,21–33). V této svátosti se muž a žena stávají jedním tělem, aby měli podíl na Boží moci stvoření člověka (Mk 10,7–8). I když se jim nepodaří stvořit další lidi, tento záměr se projevuje pokaždé, když tyto dva konzumují své manželství. Proto musí každý manželský pár uskutečňovat manželský akt bez použití antikoncepce. V opačném případě to dopadne tak, že se nakonec jeden pro druhého stanou pouhým předmětem, protože cílem jejich aktu bude spíše potěšení než plazení, sjednocení a svátost (Ga 5,19–26). V podstatě tak vymění milost za hřích žádostivosti.

• Svěcení kněžstva je nezbytné pro jednotu církve a udílení svátostí (L 22,19 a další). Bez této svátosti by církev již dávno upadla do chaosu, rozporů

a relativismu připomínajícího protestantismus a svět obecně. Tato svátost nám dává kněze vybrané z královského kněžstva věřících (1P 2,9). Jejich povinností je udělovat svátosti a doprovázet nás na cestě posvěcení, „představovat [nás] jako čistou pannu zasnoubenou jedinému muži“ (2K 11,2) a sloužit těm, o které se starají (L 22,25–26).

• Pomazání nemocných posiluje duši milostí konečné vytrvalosti pro toho, kdo trpí vážnou nemocí nebo je ohrožen smrtí (Mk 6,13). Tato svátost nemocného posílí a přinese mu odpuštění hříchů. „Je někdo z vás nemocen? Ať zavolá starší církve, ti ať se nad ním modlí a potírají ho olejem ve jménu Páně. Modlitba víry zachrání nemocného, Pán jej pozdvihne, a dopustil-li se hříchů, bude mu odpuštěno“ (Jk 5,14–15).

Nastavte si mravní laťku vysoko

Náš Pán nám přikazuje, abychom byli mravně dokonalí, ale toho nemůžeme dosáhnout bez jeho milosti a naší spolupráce s ním. Bůh nám také poskytuje různé prostředky k nápravě našich hříchů. Musíme je prostě přijmout a přestat se vymlouvat. Svět a démonické bytosti nám říkají, že v tomto životě nemůžeme být mravně dokonalí. Jejich slova pocházejí od satana a my jim nesmíme naslouchat. Musíme naopak napodobovat Krista a odporovat světu.

Buďte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec (Mt 5,48), čistí, tak jako on je čistý (1J 3,3), spravedliví, tak jako on je spravedlivý (1J 3,7), a svatí, tak jako on je svatý (1Pt 1,16). Nastavte si mravní laťku vysoko, protože Bůh nám k tomu dává moc. Falešná víra věří, že Bůh nás nemůže v tomto životě mravně zdokonalit, ale pravá víra ví, že Bůh nás může již v tomto životě zdokonalit a připravit nás na nebe v okamžiku naší smrti (viz KKC 1472). Bůh vám žehnej a zachovejte si víru!

Nate Guyear
Catholic Stand
Přeložil Pavel Štíčka

Nate Guyear
píše pro CatholicStand.com

MAJÍ LIDSKÉ BYTOSTI NEKONEČNOU DŮSTOJNOST?

Nový vatikánský dokument *Dignitas infinita*, který vydalo Dikasterium pro nauku víry, začíná slovy: „Každá lidská bytost má nekonečnou důstojnost, nezcizitelně zakotvenou v samotném jejím bytí, která je určující za všech okolností a v každém stavu či situaci, s jakou se kdy člověk může setkat.“

Myslím, že tento výrok je zavádějící a potřebuje objasnění, protože sám o sobě je nekonečný jedině Bůh. Stvořil lidi ke svému obrazu a podle své podoby. To, že jsme obrazem nekonečného, nám nepropůjčuje nekonečnou důstojnost, nýbrž nám předává vnitřní důstojnost jako „velmi dobrých“. Má původ v nekonečném a je mu podřízena jako svému cíli, takže toužíme po jeho nekonečnosti jako svém skutečném dovršení.

Tvrzení o „nekonečné důstojnosti“ je vzhledem k samotnému názvu dokumentu ústředním bodem jeho rámce. „Zakotvení“ této důstojnosti v „samotném bytí“ jen zvyšuje obavy. Myslící tvor stojí samotnou svou podstatou nad ostatními bytostmi. Naše přirozenost je podřízena nekonečnému Bohu, avšak pouze z milosti, která povznáší naši přirozenost tím, že jí umožňuje podílet se na životě nekonečného Boha. To se ovšem liší od vnitřně nekonečné důstojnosti, zakotvené v samotné naší přirozenosti.

Katechismus o nekonečnosti a stvořeních

Katechismus katolické církve také začíná zmínkou o „nekonečné“ skutečnosti. Mluví však o Bohu: „Bůh, jenž je sám v sobě nekonečně dokonalý a blažený, v úradku své ryzí dobroty, ze své svobodné vůle stvořil člověka, aby mu dal účast na svém blaženém životě.“ Třicetkrát používá slova příbuzná s „nekonečný“, ale vždy tak, že ukazují na Boha jako jediného nekonečného a na lidské bytosti jako na ty, které se stvořením a konečným, omezeným způsobem podílejí na jeho důstojnosti.

Dále Katechismus mluví o nekonečnosti i v souvislosti s lidskou důstojností, ale jen jako o směřování k Bohu:

Člověk: svou otevřeností k pravdě a kráse, svým smyslem pro mravní dobro,

svou svobodou a hlasem svého svědomí, svou touhou po nekonečnu a po štěstí se člověk ptá, zda existuje Bůh. Tím vším vnímá známky své nehmotné duše. „Zárodek věčnosti, který v sobě nosí a jež nelze převést na pouhou hmotu“, jeho duše nemůže mít vlastní původ, leč v Bohu.

KKC, par. 33.

Zde jsou další způsoby, jak Katechismus toto slovo používá, seřazené podle čísel jednotlivých paragrafů, které dál dokazují, že Boží stvoření mohou pouze zrcadlit nekonečnou dokonalost a ukazovat na ni. Zvýraznil jsem slova, která nás směřují k správnému pochopení vztahu dokonalosti tvorů k nekonečné dokonalosti Boží.

- 41 Tento paragraf potvrzuje, že lidské bytosti zrcadlí Boží nekonečnou dokonalost, i když jí sami nevládnou. „Všichni tvorové mají určitou **podobnost** s Bohem, obzvláště však člověk stvořený k Božímu obrazu a podobě. Všechné dokonalosti tvorů (jejich pravda, dobro, krása) **zrcadlí** tedy nekonečnou dokonalost Boha.“ Paragraf 48 tuto myšlenku opakuje: „Vycházíme-li z mnohostranné dokonalosti tvorů, **odlesků** nekonečně dokonalého Boha, můžeme o Něm opravdu mluvit, i když naše omezená mluva nevyčerpá jeho tajemství.“

- 43 Boží nekonečnost přesahuje naši schopnost chápání a vyjádření pomocí slov. Tuto myšlenku potvrzují paragrafy 206 a 251.

- 202 Věříme, že Bůh je nekonečný a věčný. 256 to potvrzuje v souvislosti s Trojicí.

- 270 Boží milosrdenství je nekonečné.

- 300 „Bůh je nekonečně větší než všechna jeho díla“, samozřejmě včetně lidských bytostí.

- 310 Má nekonečnou moc a žádný

tvor nemůže plně ztělesňovat jeho dokonalost. Má nekonečnou moudrost a dobrotu, které působí i uprostřed zla a hříchu.

- 318 Žádný tvor nemá nekonečnou moc tvořit z ničeho.

- 339 „Různí tvorové, které Bůh chtěl ve svém vlastním bytí, jsou každý svým způsobem **odleskem** nekonečné Boží moudrosti a dobroty. Proto každý člověk, aby se vyhnul nezřízenému užívání věcí, které pohrdá Stvořitelem a přináší zhoubné následky lidem i jejich prostředí, má respektovat dobrotu, jež je každému stvoření vlastní.“

- 341 „Krása stvoření je **odleskem** nekonečné krásy Stvořitele.“

- 370 „Avšak ‚dokonalosti‘ muže a ženy **zrcadlí** něco z nekonečné Boží dokonalosti: dokonalosti matky, a dokonalosti otce a manžela.“

- 385 „Bůh je nekonečně dobrý a všechny jeho díla jsou dobrá.“ Jsou dobrá, ale ne nekonečně dobrá.

- 393 Hřích andělů je neodpuštělný pro neodvolatelnost jejich rozhodnutí, nikoli pro nedostatek nekonečného Božího milosrdenství.

- 395 Satan jako stvořená bytost nemá nekonečnou moc.

- 1064 Na konci vyznání víry říkáme: „Amen“ na potvrzení nekonečné Boží lásky.

- 1429 Ježíš se dívá na Petra s nekonečným milosrdenstvím, které ho pohne k slzám. (Jako vtělený Boží Syn může Ježíš vyjadřovat Boží nekonečnost.)

- 1467 Poklad Církve má pro Kristovy zásluhy nekonečnou hodnotu.

- 1608 V manželství potřebují muž a žena pomoc nekonečného Božího milosrdenství, aby překonali účinky hříchu.

- 2086 V prvním přikázání uznáváme Boha jako nekonečně dobrého. Podobně

2096 vyjadřuje, že v uctívání Boha uznáváme jako nekonečnou lásku.

- 2513 Umění nějakým způsobem vyjadřuje nekonečnou Boží krásu.

- 2536 Citát z Římského katechismu: Máme nekonečnou žízeň po majetku druhých, která se jím nenechá utišit.

- 2658 Svou lásku k Bohu v jeho nekonečném milosrdenství vyjadřujeme prostřednictvím modlitby.

Existují nějaké dřívější případy výskytu slovního spojení „nekonečná důstojnost“?

Nový dokument Dikasteria pro nauku víry ospravedlňuje výraz „nekonečná důstojnost“ poznámkou pod čarou, kde poukazuje na promluvu Jana Pavla II. 16. listopadu 1980 v Osnabrücku během modlitby Anděl Páně, kde použil německé slovní spojení „*unendliche Würde*“, které může znamenat nekonečná, ale také nekončící nebo bezmezná důstojnost (v uvedeném odkaze přeloženo jako „nesmírná“). Určitě platí, že lidská důstojnost nekončí, i kdyby člověk vstoupil do pekla, nakolik si člověk v sobě také uchová Boží obraz. Do jisté míry je také bezmezná, byť ne ve srovnání s Boží nekonečností. Jako lidské bytosti nemůžeme omezovat důstojnost jiných lidí, jako to děláme se zvířaty, rostlinami a dalšími přírodními zdroji. Úctu si zaslouží všichni Boží stvoření, ale lidé jsou v hmotném světě transcendentně a duchovně jedinečným způsobem podřízeni Bohu. Je jasné, že tato jediná promluva na Anděl Páně nepředstavuje základ pro oprávněnost daného výrazu.

Dokument Kongregace pro nauku víry z roku 2008 *Dignitatis Personae*, další nedávný dokument o lidské důstojnosti, neobsahuje jediný výskyt slova „nekonečný“. Podobně mlčí i *Donum Vitae*. Sociální učení Církve obecně zakládá lidskou důstojnost na rozumové povaze lidí, jak to vidíme v dokumentu 2. vatikánského koncilu *Dignitatis Humanae*: „Všichni lidé, protože jsou osoby – jsou totiž obdařeni rozumem a svobodnou vůlí, a proto mají osobní odpovědnost –, jsou v souladu se svou důstojností nabádáni vlastní přirozeností a zároveň i mravně zavázáni hledat pravdu, především náboženskou“ (2). Tento dokument

nachází svědectví o transcendentním rozměru lidské přirozenosti prostřednictvím skutků uctívání, ale nemluví o tom jako o „nekonečném“.

Kompendium sociální nauky církve však o lidské důstojnosti v souvislosti s nekonečnem hovoří a přináší nám nejjasnější precedens takového vyjadřování, ovšem ve srozumitelnější podobě. Můžete si všimnout, jak mluví o podílu na nekonečnu a otevřenosti pro něj. První citát hovoří o lidstvu jako zaměřeném k cíli nekonečně většinu než naše vlastní možnosti, který je nám dán jako dar, i když se mu musíme podřizovat a svobodně s ním spolupracovat.

- 48. „Společenské, ekonomické a politické struktury nemohou a nesmějí udělat z lidské osoby pouhý nástroj, neboť každý člověk má svobodu zaměřovat se ke svému poslednímu cíli. Vedle toho také platí, že každou kulturní, společenskou, ekonomickou a politickou skutečnost, v jejímž rámci se historicky uskutečňuje společenská povaha osoby a její aktivita proměňující svět, je třeba brát jako něco **relativního a provizorního**, neboť ‚tento viditelný svět pomíjí‘ (1 Kor 7,31). Jde o *eschatologickou relativitu* v tom smyslu, že člověk a svět směřují k cíli, který je naplněním jejich údělu v Bohu; o relativitu teologickou, neboť Boží dar, jehož prostřednictvím se naplní definitivní určení lidstva a stvoření, **nekonečně přesahuje** možnosti a očekávání člověka.“

- 55. „Vzájemná láska jakožto **účast na nekonečné lásce** Boží totiž představuje autentický dějinný a transcendentní cíl lidstva.“

- 122. „Skrze Krista máme účast na přirozenosti Boha, jenž nám daruje nekonečně víc, ‚než my prosíme nebo chápeme‘ (Ef 3,20).“

- 130. „*K lidské osobě patří otevřenost transcendentní: člověk je otevřen vůči nekonečnu a vůči všem stvořeným bytostem*. Je otevřen především vůči nekonečnu, tedy vůči Bohu, protože prostřednictvím svého rozumu a vůle se povznáší nad všechno stvořené i sám nad sebe, činí se nezávislým na tvorech, je svobodný vůči všem stvořeným věcem a zaměřuje se k absolutní pravdě a k absolutnímu dobru. Je otevřený také vůči druhému, vůči ostatním lidem a vůči světu, protože je-

dině nakolik se chápe ve vztahu k nějakému „*ty*“, může říci „*já*“. Vychází ze sebe, z egoistického držení vlastního života, aby vstupoval do dialogu a společenství s druhým. *Osoba je otevřená plnosti bytí, ničím neomezenému horizontu bytí*. Právě díky své otevřenosti vůči bytí bez hranic má v sobě lidská osoba schopnost překračovat jednotlivé předměty, které poznává. Lidská duše je díky své poznávací schopnosti v jistém slova smyslu vším: **„Nemateriální věci jsou určitým způsobem nekonečné**, neboť nějak obsahují všechno; buď tak, že podstata nemateriální bytosti je vzorem a podobou všeho, jako je tomu v případě Boha, nebo tak, že vlastní podobu všeho buď v uskutečnění nebo v možnosti, jak je tomu v případě andělů a duší.“ (Svatý Tomáš Akvinský, *Commentum in tertium librum Sententiarum*, d. 27, q. 1, a. 4.)¹

Tento poslední citát od Akvinského zcela přímo poukazuje na analogické užití nekonečného v souvislosti s nehmotným tvorem, ale objasňuje, že to souvisí s otevřeností a potenciálem duší pro přijímání celé skutečnosti. Není to vnitřně obsažená nekonečná důstojnost, nýbrž schopnost být vtažován do nekonečna, což je velice důležitý rozdíl.

Závěr

Je zoufale potřeba, abychom dosvědčovali neporušitelnou důstojnost každého člověka, zakotvenou v naší přirozenosti jako myslících bytostí a zvýrazněnou tím, že jsme stvořeni k Božímu obrazu. Nekonečný život Boha je pro nás otevřený jen jako dar jeho milosti, nikoli jako něco, co vychází zevnitř. Nezamlžujme naši důstojnost výrazy, které stírají rozdíl mezi Stvořitelem a jeho stvořeními.

Jared Staudt

Building Catholic Culture
Přeložila Alena Švecová

Dr. R. Jared Staudt
ředitel obsahu Exodus 90

BAZILIKA SE VZNÁŠÍ MEZI NEBEM A ZEMÍ

Zhruba před tisíci lety se skupina mnichů žijících v ústraní ukryla před sekulárním světem tak, že přešli přes úzkou skalní římsu horského masivu Monte Baldo v dnešní Itálii, severně od Verony. Zde jim místo pro klidné duchovní rozjímání poskytla poustevna ve stěně jednoho útesu, obklopená na severu, západě a jihu strmými srázy a na východě přílehlým údolím.

Dnes už tam ta poustevna nestojí. Na jejím místě se jakoby vznáší napůl cesty mezi nebem a zemí nádherné gotické průčelí a věž menší baziliky, která se takřka vzpírá samotným gravitačním zákonům. Svatyně Santuario Madonna della Corona, posazená na úzké plošině, se vynořuje napůl vytesaná ze skály.

Za několik posledních století se na tomto posvátném místě v horách mnohé změnilo. Kdysi vratké a strmé schodiště vedoucí nahoru na útes bylo pro turisty i zbožné poutníky modernizováno. Byla zřízena nová cesta z vrcholu Monte Baldo spolu s příkrým schodištěm z většího, výše položeného města Spiazzi, odkud teď jsou návštěvníci kyvadlově dopravováni. Samotná svatyně byla v 70. letech minulého století výrazně přestavěna a rozšířena.

Některé věci však na místě, kde dnes stojí Santuario Madonna della Corona, zůstaly beze změny. Turisté jsou sice vítáni, ale svatyně dál zůstává místem pro vážné rozjímání, kde se s úctou, pokorou a skromností pravidelně pořádají bohoslužby. Dál zde pobývají poutníci, aby se tu účastnili obřadů a vzdali poctu svému Pánu a Spasiteli Ježíši Kristu, který zemřel na kříži za jejich hříchy.

Ve výšce působivých 770 metrů nad řekou Adičí je tato svatyně absolutně nádherným místem, které již od 13. století přitahuje návštěvníky do kaple, kde byla ctěna Madonna Monte Baldo. První kostel na tomto útesu byl založen roku 1480 a jeho stavba byla dokončena roku 1522, kdy se údajně udál zázrak.

Podle legendy zachránil andělský zásah sochu Pieta – zobrazující Marii,

Foto: madonnadellacorona.it

jak drží Ježíšovo mrtvé tělo – z ostrova Rhodos, který nedávno předtím obsadili Turci. Byla zázračně dopravena na Monte Baldo. Podle jiné, méně zázračné zprávy však tuto sochu pouze daroval místní pán Ludovico. Toto historické liturgické umělecké dílo si návštěvníci mohou prohlédnout i dnes. Cesta vedoucí útesem vzhůru již není tak nebezpečná jako dřív, avšak jejich respekt vzbuzujících dva a půl kilometru z níže položeného města Brentino Bellano je výzvou i pro nejvážnější turisty. Lze si jen představit, jak obtížnou trasu poutníci kdysi zdolávali. Po cestě je čtrnáct zastavení, kde se věřící modlí. Říká se, že představuje Kristovu cestu s křížem na Golgotu.

O mimořádnosti tohoto místa vypovídá i zvučný tón kostelních zvonů, nesoucí se do dále čistým horským vzduchem. Když člověk přichází ke svatyni blíž, její lososově růžová věž a vznášející se svislé linie podél útesů jako by stoupaly k nebi. Tento pohled je výsledkem řady přestaveb v průběhu staletí. Po slavnostním otevření kostela roku 1530 byl na jeho místě roku 1625 vybudován nový a dostal jméno Santa Maria Baldo.

Svůj nynější fascinující vzhled však získal v 70. letech minulého století. Po praskání, avšak neporušená budova byla ambiciózně upravena a rozšířena, čímž se její rozloha téměř ztrojnásobila na nynějších 600 metrů čtverečních. S tím, jak se

bouraly části kostela, se pronikalo hlouběji do stěny útesu, a tak části vnitřní severní zdi a celá západní zeď byly vytesané ze skály.

Zároveň byly doplněny gotické průčelí a věž a jméno svatyně bylo změněno na Santuario Madonna della Corona; latinské *corona* znamená *koruna* a poukazuje na okolní horský hřeben, který vypadá jako koruna. Samotný kostel jako by byl uchvácen touto nádhernou scénérií.

Uprostřed věřících a turistů v interiéru osvětleném svíčkami jsou chodby svatyně plné liturgických symbolů. Jeden z nich však možná víc než ostatní symbolizuje cestu sem: Scala Sancta. Těchto 28 mramorových schodů připomíná ty, které Ježíš potřísnil krví, když po nich po bičování stoupal k soudu. Dnes tu lze spatřit, jak je věřící zlézají po kolenou, modlí se a přemítají o utrpení svého Pána.

Michael Wing
publicista

Michael Wing
The Epoch Times
Alena Švecová

CÍRKEV JE LID NA CESTĚ

Osmnáct tisíc mladých lidí putovalo ve Francii devadesáti kilometrovou cestu, aby dorazili na již tradiční pouť, v pořadí čtyřicátou druhou, v Chartres. Průměrný věk poutníků byl dvacet let (!). Vyrázili z druhého největšího kostela sv. Sulpicia v Paříži, který je po požáru Notre Dame dočasně katedrálním kostelem. A na místo do gotické katedrály došli na mši svatou celebrouvanou kardinálem Gerhardem Müllerem, bývalým prefektem Kongregace pro nauku víry.

Zvýšený zájem o pouť do Chartres je jedním z mnoha projevů náboženského obrození ve Francii. Dalším svědectvím o tom bylo každoroční setkání mladých katolíků z pařížského regionu Frat à Jambville. Konalo se počátkem května a bylo zaměřeno na náctileté. Došlo také k rekordnímu nárůstu účastníků. Bylo jich jedenáct tisíc, zatímco před dvěma lety 7,8 tisíce. Organizátoři pokorně sdílejí, že toto obrození, velký nárůst zájmu o víru nevyplývá z dokonalosti církve, ale naopak z její slabosti, v níž se zjevuje Boží milost v celé její radikalitě.

Švýcarský kardinál Emil Paul Tscherig, bývalý apoštolský nuncius v Itálii a San Marinu, varuje před klerikalizací laiků – nahrazováním kněží jakýmsi sekulárním kněžstvím. To často vede k napětí, protože kněží a laici mají různé povinnosti. „Kněz má svůj úkol, laici svůj: pouze ve spolupráci a komplementaritě těchto dvou povolání jsme my církvi, jak nás učil Druhý vatikánský koncil,“ zdůraznil penzionovaný nuncius v rozhovoru pro internetový portál „kath.ch“. Vysvětlil, že Církev je lid na cestě a musí se neustále vyrovnávat se změnami, ke kterým ve světě dochází. Říká, že nemusí každý v církvi dělat všechno a především

Pěší pouť z Paříže do Chartres 2024. Foto: nd-chretiente.com

by se laici neměli proměňovat v duchovní. Také doufá, že globální synodální proces, který na podzim vstoupí do své druhé a závěrečné fáze, povede k „větší spolupráci v církvi“. Církev potřebuje laiky nejen jako pomocníky svěcených duchovních, ale také jako pokřtěné, kteří se „na vlastní odpovědnost podílejí na poslání církve“. Uvedl příklad mimořádných udělovacích svatého přijímání, kteří jsou velkou pomocí tam, kde kněží nemohou být neustále přítomni. „Účinná spolupráce v tomto smyslu by skutečně byla jakousi ‚revolucí‘ v životě mnoha církvi,“ uzavřel.

Na druhé straně Odry, v německé církvi, můžeme vidět také rostoucí obrození. Maximálně šestatřicet procent mladých kněží podporují změny, jako je umožnění svěcení ženám nebo větší účast laiků na rozhodovacích procesech v církvi. Navíc i mezi těmi, kdo tyto změny podporují, jim někteří nepřikládají

velký význam. Celkem přes osmdesát procent dotazovaných mladých kněží jsou přesvědčeni, že církev v Německu nepotřebuje reformy, ale duchovní hloubku. Pro šestasedmdesát procent z nich je rozhodující zaměřit se na další předávání obsahu víry.

Ne každému se to líbí. Vedoucí studie, z které jsou čerpána tato data, Matthias Sellmann, pastorační teolog z Bochumi, uvádí, že profil mladých kněží v Německu je podle jeho názoru neuspokojivý: příliš často se považují za lidi věnující se liturgii a příliš málo za angažované v různých společenských věcech a podobně. Podle Sellmanna je také téměř skandální – mluví dokonce o „velké vině“ mladých kněží – že se nechťejí ztotožnit s reformní agendou Synodální cesty.

–zd–